

"Het begint met aandacht"

Geplaatst op 23 maart 2020

Als je wieg - of die van je ouders - niet in Nederland stond, dan betekent dit iets voor je perspectief, de manier waarop je naar dingen kijkt. Dat maakte Glodi Mbwete met een gedicht duidelijk. Hoe waren de reacties?

Glodi Mbwete (27) is in het dagelijks leven ICT-medewerker, maar daarnaast schrijft hij ook gedichten en raps. "Een uit de hand gelopen hobby", zo noemt hij het bescheiden. Op 3 maart was Glodi uitgenodigd om een gedicht voor te dragen tijdens de [CS- Spiegelbijeenkomst over cultuursensitieve zorg](#). Vooraf had Glodi niet echt een idee van wat hem te wachten zou staan op deze bijeenkomst, vertelt hij. "Eerlijk gezegd ken ik de zorgsector niet zo goed. En ook van de praktijk-leerroute Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs® en van cultuursensitieve zorg had ik niet een heel erg duidelijk beeld. Al wist ik wel dat migrantenouders soms wat andere wensen en behoeften kunnen hebben dan ouderen die in Nederland zijn geboren. Toch ging ik er vrij blanco heen. Wel was ik van plan om tijdens het voordragen van mijn gedicht de aanwezigen goed aan te kijken; contact te maken en ze mee te nemen in mijn wereld."

Andere achtergrond

Glodi groeide op in Nederland; zijn ouders komen uit de Democratische Republiek Congo. "Mijn ouders zijn geboren en opgegroeid in Kinshasa om vervolgens de grote stap te maken om naar Nederland toe te komen. In Congo spreekt men onder meer Frans. Dit betekende dat mijn ouders een nieuwe taal moesten leren en - niet te vergeten - dat zij zich moesten aanpassen. In andere woorden: mijn ouders hebben veel moeten opofferen om hier te zijn", vertelt Glodi. "Hoe ouder ik word, hoe meer ik beseft hoe groot de stap was. Eigenlijk een cultuurschok. In feite hebben mijn ouders alles achtergelaten voor een betere toekomst, ook denkende aan ons: mijn broers/zus en mij."

Nederland is een land vol met kansen en mogelijkheden, terwijl dat in Congo veel minder is, stelt Glodi. "Ik wil deze kansen grijpen om mijn ouders trots te maken. Zij hebben bijvoorbeeld schoonmaakwerk moeten doen, terwijl zij in Congo 'gewoon' hebben gestudeerd. Dit is voor mij een extra motivatie geweest om mijn

studie af te maken.”

Aan het denken gezet

De achtergrond van zijn ouders maakte dat Glodi's wereld er in zijn jeugd een beetje anders uitzag dan die van veel klasgenootjes. “Ik heb vroeger bijvoorbeeld brieven van instanties moeten uitleggen, omdat mijn ouders het niet goed begrepen. Hetzelfde bij rapportavonden. Als kind zijnde had ik, denk ik, onbewust door dat mijn ouders het soms moeilijk hadden en deed ik misschien daarom meer mijn best om zodoende geen last te zijn.”

Glodi benadrukt wel dat hij een prima jeugd had. “Mijn ouders deden alles om ons te geven wat wij nodig hadden. Wat zij ook hebben meegegeven, zijn de mooie verhalen over Congo.”

In zijn gedicht probeerde Glodi zijn perspectief te delen met het publiek. “Dat lukte volgens mij ook, want de mensen luisterden heel goed. En toen ik klaar was, kreeg ik applaus”, zegt hij. Na afloop van de bijeenkomst werd Glodi aangesproken door studenten die onder de indruk waren van zijn gedicht. “Een jongen vertelde mij dat hij in Nederland geboren en getogen is, net zoals zijn ouders. Daardoor had hij er eigenlijk nooit echt bij stilgestaan hoe het is om je leven op te bouwen in dit land, als je een andere achtergrond hebt. Mijn gedicht had hem wel aan het denken gezet, merkte ik. Dat is natuurlijk heel mooi.”

“Aandacht leidt tot begrip”

Zelf werd Glodi ook aan het denken gezet door de bijeenkomst, vertelt hij. “Het werd me duidelijk hoe essentieel het is om aandacht te hebben voor degene die zorg nodig heeft. Aandacht leidt tot begrip. En vanuit dit begrip kun je iemand goed helpen, ongeacht zijn of haar achtergrond, taal of cultuur. Dan maakt het niet uit of iemand geboren is in Turkije of in Nederland. In de praktijk lukt het helaas niet altijd om echt aandacht te geven, zo bleek uit de reacties van de aanwezige zorgprofessionals. Zij vertelden onder meer over tijdsdruk. Ik heb er veel respect voor hoe zij, soms onder lastige omstandigheden, hun werk doen. En toch blijven proberen om de ander echt te zien. Dat is belangrijk. Die gedachte kan ik ook meenemen naar andere situaties en relaties, realiseerde ik me toen ik op weg was naar huis.”

Tekst: Glodi Mbwete & Femke van den Berg (Bureau Bisontekst). Foto: Casey Andrade.

MAMA AFRICA

Deze is voor alle Afrikanen die vroeger bokoe werden genoemd.

Nee, ik kom niet uit Zimbabwe en heb geen idee wat 'afoemaway' betekent.

Ironisch genoeg zei ik vroeger dat ik uit Frankrijk kwam, omdat we thuis onder andere Frans spreken.

Deze is voor de jongste van de familie. Kijk, ik werd vroeger altijd met een lijstje naar de Konmar gestuurd, maar op één of andere manier kwam ik toch met de verkeerde producten thuis.

Deze is voor alle Afrikaanse ouders, zij die ver zijn van huis.

Zij die the Motherland verlieten voor een betere toekomst hier in Europa.

Daar flink hebben gestudeerd, maar hier toch kantoren schoonmaakten.

Deze is voor mijn vader. Hij, die de straten van Molenwijk bewandelde, op naar Hollands Spoor, eindbestemming Rotterdam.

Uit zijn comfort zone, want ik geloof dat zijn ambities verder reikten dan het schoonmaken van de Zara in de late avonduren tot midden in de nacht en ik dacht dat het normaal was om hem om geld te vragen.

Achteraf gezien was het misschien beter om deze vraag vaker achterwege te laten.

Kilo's. Kilo's aan eten.

Maakte mijn moeder alsof de hele buurt niet had gegeten.

En o wee als je een hap nam, voordat je had gebeden.

Wij moeten niet vergeten dat zij vroeger niet dezelfde middelen hadden die wij nu hebben.

Skype, FaceTime of via Facebook kunnen chatten.

Het was een Cobra of een Africatel belkaart, zodat ma of pa even oma en opa kon spreken.

Het gemis om elkaar te knuffelen was er zeker.

Daarom heb ik zoveel respect voor hen en maak ik het kenbaar.

Dus deze is voor Opa, Keasse, Benja.

Deze is voor eenieder die hier naartoe is gekomen om een betere toekomst op te bouwen.

Deze is voor eenieder die in zichzelf en God blijft vertrouwen.

De strijd kan groot zijn, maar vele malen groter is de zegen.

We zijn ver gekomen, je kan ons niet breken, maar een stukje van mezelf wil ik wel geven.

Een groot stuk van mezelf is daar waar ik nog niet ben geweest.

Mama Africa, Mama Africa.

Glodi Mbwete

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: [Vernieuwing onderwijs](#), [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#)

Trefwoorden: [capita selecta-spiegelbijeenkomst](#), [Onderwijs](#), [Waarde-vol onderwijs Leiden](#)